

Skatteministeriet

29. april 2014
J.nr. 14-2052664

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 399 af 2. april 2014 (alm. del).

Morten Østergaard

/ Carsten Vesterø

Spørgsmål

Ministeren bedes redegøre for henholdsvis lovgrundlag og praksis vedrørendeskatteansættelser i relation til personer, som er gået konkurs. I forlængelseheraf bedes ministeren oplyse, om der er særlige forhold, som kan bevirke, atkonkursramte personer inden for lovgivningens rammer samlet set kan afkræveskatteindbetalinger, der udgør langt hovedparten af deres mulige indtægter?

Svar

Jeg kan henholde mig til følgende, som jeg har modtaget fra SKAT:

”Hvis en personligt drevet virksomhed går konkurs, omfattes den pågældende erhvervsdrivende både af konkursskattelovens regler og af de almindelige skatteregler.

Personer, hvis bo er under konkursbehandling, er ikke skattepligtige af konkursindkomsten, medmindre SKAT træffer afgørelse om skattepligt. Det følger af konkursskattelovens § 6.

Efter konkursskattelovens § 14 afgør SKAT, om konkursindkomsten er skattepligtig, når det skønnes, at konkursboets indkomst overstiger 100.000 kr. opgjort efter fradrag af tidligere års underskud. SKAT kan lade være med at træffe bestemmelse om skattepligt, hvis det antages, at kun en mindre del af skatten kan inddrives.

I praksis vil indkomsten fra konkursboet kun undtagelsesvist blive skattepligtig.

Hvis SKAT har truffet afgørelse om skattepligt, skal konkursindkomsten opgøres efter skattelovgivningens almindelige regler om opgørelse af skattepligtig indkomst med de ændringer, der følger af konkursskatteloven. Det følger af lovens § 11, stk. 1.

Af konkursindkomsten betales en skat på 45 pct.

Ved skatteberegningen gives der et fradrag på 100.000 kr. i konkursindkomsten. Dette fradrag gives for hele perioden fra konkursårets begyndelse til konkursens slutning. Fradraget har samme størrelse, uanset hvor længe konkursboet varer.

For fysiske personer skal indtægter og udgifter opdeles i en del, der skal behandles som konkursindkomst og i en del, som skal holdes uden for konkursindkomsten.

For fysiske personer omfatter konkursindkomsten indtægter og udgifter fra konkursboets aktiver og passiver i perioden fra konkursdekretets afsigelse indtil konkursens slutning. Konkursindkomsten omfatter også indtægter og udgifter fra begyndelsen af det indkomstår, hvor konkursdekretet afsiges, og indtil dekretet afsiges. Det fremgår af konkursskattelovens § 7, stk. 1 og 2.

Konkursindkomsten omfatter ikke skyldnerens A-indkomst og heller ikke indkomst, som skyldneren har for driften af sin ægtefælles virksomhed eller som medarbejdende ægtefæl-

le. Skyldnerens løn og indkomst fra selvstændig virksomhed, som skyldneren udøver uden brug af virksomhedens aktiver, regnes heller ikke til konkursindkomsten.

Skyldnerens indkomst uden for konkursindkomsten opgøres og beskattes efter de almindelige regler. Lønmodtagerudgifter, der vedrører A-indkomsten, kan derfor fratrækkes i den skattepligtige indkomst (som ligningsmæssigt fradrag).

Det er en konsekvens af opdelingen mellem konkursindkomsten og skyldnerens øvrige indkomst, at skyldneren ikke i sin øvrige indkomst kan fratække renteudgifter, hvis udgifterne vedrører en fast ejendom, som indgår i konkursboets aktivmasse.

Indkomst efter konkursens afslutning indgår ikke i konkursindkomsten, men beskattes hos skyldneren efter de almindelige regler.

Herudover spørges der om, hvorvidt der er særlige forhold, som kan bevirke, at konkursramte personer kan afkræves skatteindbetalinger, der udgør langt hovedparten af deres mulige indtægter.

Når personligt drevne virksomheder går konkurs, består hæftelsen for gæld overfor virksomhedens kreditorer fortsat, herunder også hæftelsen for gæld til SKAT.

Det betyder, at SKAT efter konkursdekretets afsigelse kan foretage inddrivelse for udækkede restancer over for den tidligere ejer af virksomheden, hvis denne efter dette tidspunkt har lønnet arbejde mv.

Denne inddrivelse følger de almindelige regler på området og er betinget af, at der altid skal efterlades skyldneren tilstrækkelige midler til opretholdelse af en beskeden levelfod. Det følger af retsplejelovens § 509. Den forudgående konkursbehandling giver således ikke SKAT udvidede beføjelser til at foretage inddrivelse af den udækkede del af gælden efter en konkurs”.